

ΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ (Λ. Γρ. σελ.145-146, §153-155)

Στη Λ. απαρέμφατο σχηματίζουν οι εξής χρόνοι: οι Ενεστώτας, Μέλλοντας, Παρακείμενος Ε.Φ. και Ενεστώτας, Μέλλοντας. Παρακείμενος και Συντ. Μέλλοντας Μ.Φ.

Με **τελικό απαρέμφατο** (μεταφράζεται με: να +Υποτακτική) συντάσσονται ρήματα: εφετικά, δυνητικά, έναρξης, λήξης, αμέλειας, μάθησης, λήθης, συνήθειας, κ.α.
Είναι πάντα χρόνου **Ενεστώτα**.

Με **ειδικό απαρέμφατο*** (μεταφράζεται με: ότι + Οριστική) συντάσσονται κυρίως ρήματα: λεκτικά, δοξαστικά, γνωστικά, αισθητικά, ψυχικού πάθους, κ.α. Μπορεί να είναι οποιουδήποτε χρόνου.

ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ

A)Το Υ του τελικού απρμφ.:

1.Σε περίπτωση ταυτοπροσωπίας μπορεί να παραλείπεται και να εννοείται σε πτώση Ονομαστική, αφού ταυτίζεται με το Υ του ρήματος.

Υρ./Υαπ P Ap.

Hostes solent advolare de collibus (ενότητα 7).

2.Σε περίπτωση ετεροπροσωπίας μπαίνει σε Αιτιατική.

Υρ. ΑΑρ/Υαπ ΕΑρ. P

Germani vinum importari non sinunt(ενότητα 15) [η αιτιατ.vinum = Υ του απρμφ. importari].

B)Το Υ του ειδικού απρμφ.:

1.Σε περίπτωση ετεροπροσωπίας μπαίνει σε αιτιατική.

Υρ ΑΑρ/Υαπ ΑΑρ P

(ego) hostes adventare audio (ενότητα 7) [η αιτιατ.hostes=Υαπ. adventare].

2. Σε περίπτωση ταυτοπροσωπίας μπαίνει και τότε σε αιτιατική και δεν παραλείπεται (Λατινισμός).

Υρ P Υαπ Ap

Ille respondit se esse Orcum (ενότητα 14) = εκείνος απάντησε ότι εκείνος (δηλ. εκείνος ο ίδιος που απάντησε) είναι ο Πλούτωνας. Αν και το Υρ (ille) και το Υαπ (se) είναι το ίδιο πρόσωπο (δηλ. Orcus), το Υαπ. επαναλαμβάνεται, με άλλη λέξη βέβαια (se), σε πτώση αιτιατική, ενώ στα α.ε. το Υαπ. θα παραλειπόταν.

Εξάιρεση στο Λατινισμό έχουμε, όταν το ειδικό απρμφ. εξαρτάται από παθητικούς τύπους λεκτικών ή δοξαστικών ρημάτων και η σύνταξη είναι προσωπική. Τότε το Υαπ παραλείπεται, καθώς εννοείται σε πτώση Ονομαστική. π.χ.

Υρ/Υαπ Ααπ Ap P

Hercules boves refecisse fertur(ενότητα 18) = ο Ηρακλής τα βόδια ότι παρέδωσε θεωρείται. Το Hercules (ονομαστική) εννοείται και ως Υ του απρμφ. refecisse, γιατί το απρμφ. εξαρτάται από παθητικό λεκτικό ρήμα (fertur=λέγεται, οι άνθρωποι λένε) και η σύνταξη είναι προσωπική.

* ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Το ειδικό απρμφ. Ενεστώτα δηλώνει πράξη σύγχρονη με την πράξη του Ρ. εξάρτησης. Έτσι μεταφράζουμε:

- για πράξη σύγχρονη στο παρόν → ότι + Οριστ. Ενεστ.
- » » » μέλλον → ότι + Οριστ. Μέλλ.
- » » » παρελθόν → ότι + Οριστ. Παρατατ. ή Αορίστου

Όταν το ρήμα εξάρτησης συντάσσεται με Δοτική, τότε το Υαπρμφ. εννοείται σε αιτιατική και παραλείπεται. π.χ.

ΕΑρ	Ρ	ΑΑρ	
tribus	imperat	remanere	in Belgis (ενότητα 7)
	↓	↓	
	impero +δοτ +τελ. Απρμφ	↓	
		[Υαπ: tres (αιτ.) και έχει περαλειφθεί]	

Κ. ΔΕΔΕ, ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΓΕΛ ΑΙΔΥΝΟΥ